

Extrémistické projevy a jejich současné místo podle Ústavy USA

1. Ústava USA: co stanoví a jak celý systém funguje

A. První dodatek

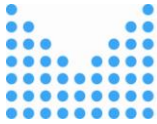
První dodatek Ústavy USA je ve Spojených státech jednou z nejrespektovanějších a současně i nejkontroverznějších právní norem. První dodatek stanoví:

„Kongres nesmí vydávat zákony zavádějící nějaké náboženství nebo zákony, které by zakazovaly svobodné vyznávání nějakého náboženství; právě tak nesmí vydávat zákony omezující svobodu slova nebo tisku, právo lidu pokojně se shromažďovat a právo podávat státním orgánům žádosti o nápravu křivd.“ [\[i\]](#)

Ačkoliv se první dodatek výslovně zmiňuje jen o federálních státních orgánech, vztahuje se dnes také na orgány státní a místní správy, a to díky doktríně inkorporace koncipované v případě *Gitlow vs. New York*. [\[ii\]](#) Ve Spojených státech je proto nezákonné, aby federální vláda, vláda některého státu či místní správa přijaly právní úpravu, která omezuje svobodu slova nebo projevu. (*Pozn. překl.: Po poradě s autorem článku zde ve smyslu federální vláda, vláda státu nebo místní správa používáme slovo „orgán(y)“, neboť se nepodařilo najít český pojem, který by pokrýval všechny tyto významy.*) V tomto článku se budeme zabývat tím, co to znamená v souvislosti s extrémistickými projevy.

B. Americké ústavní právo

Než začneme zkoumat specifika tohoto práva, je důležité si připomenout, že Nejvyšší soud USA je nejvyšší soudní instancí ve Spojených státech, která každoročně rozhoduje o široké škále případů. Když je součástí projednávání případu i výklad Ústavy USA, hraje Ústavní soud významnou roli v systému obecného práva. Rozhodnutí Ústavního soudu se stává precedentem pro výklad ústavy. Takže když Ústavní soud rozhodne o případu souvisejícím s prvním dodatkem, jeho rozhodnutí v zásadě vytváří zákon prvního dodatku (First Amendment law) a všechny americké soudy

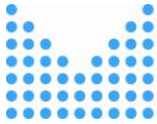
jsou vázány těmi jeho rozhodnutími, která jsou relevantní pro okolnosti jejich konkrétních případů. Nižší soudy mohou samozřejmě na rozhodnutích Nejvyššího soudu stavět, ale nemohou je zrušit. To je základem systému obecného práva, alespoň tak, jak je aplikováno ve Spojených státech. Pouze Nejvyšší soud může zrušit právní principy, které stanovil ve svých dřívějších rozhodnutích, a když Nejvyšší soud zruší své vlastní principy, nově přijatý princip (anebo nové rozhodnutí) se stává zákonem.

Tato koncepce je zvláště důležitá v souvislosti s výkladem ústavy, neboť ústava stanovuje standardy, které jsou často napsány v širokých pojmech. Např. podle prvního dodatku žádné orgány v USA nesmějí přijímat zákony „omezující svobodu slova.“ Existuje celá rozsáhlá právní oblast, která těchto několik slov interpretuje.

C. Přehled právní úpravy extrémistických projevů

Téma „nenávistných projevů“ (hate speech) či „extrémistických projevů“ ve Spojených státech vyvolalo právní spory související s prvním dodatkem. Nenávistný projev je termín pro „projev, jehož cílem je ponižet člověka nebo skupinu osob na základě jejich rasy, pohlaví, věku, etnického původu, národnosti, náboženství, sexuální orientace, genderové identity, postižení, jazyka, ideologie, sociálního zařazení, zaměstnání, vzhledu, duševních schopností a jakékoliv další charakteristiky, kterou by někteří lidé mohli považovat za vadu.“^[iii] Obecně platí, že orgány nepřijmou žádný právní předpis, který zakazuje extrémistické projevy nebo šíření např. nacismu nebo rasismu. Pokud by právní předpis zakazující extrémistické projevy byl přijat, byl by protiústavní a v případě napadení u soudu by byl zrušen. Ochrana svobody slova v USA je považována za velmi silnou ve srovnání s evropskými státy. To je příznačné pro silný zájem Američanů mluvit svobodně o jakémkoliv zvoleném tématu. Také to odpovídá pověsti Američanů, že je jim nepříjemná kontrola ze strany státu nebo regulace obecně.

Přesto existují určité hranice pro ochranu svobody slova podle prvního dodatku; není absolutní a zde se budeme zabývat dvěma hlavními omezeními svobody slova, které jsou zvláště

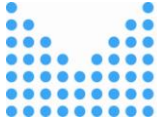

relevantní pro extrémistické projevy. Za prvé může orgán zakázat projevy, které mají za cíl a pravděpodobně bezprostředně vyvolají násilí nebo protiprávní jednání. [\[iv\]](#) Tuto výjimku můžeme nazývat výjimka „bezprostředně hrozícího nezákonného jednání“. V souvislosti s touto výjimkou je třeba si uvědomit, že pouhé prosazování nebo šíření je projevem, který je podle prvního dodatku chráněný, a proto orgány nepřijmou žádný právní předpis zakazující pouhé prosazování nebo šíření myšlenek. Za druhé může orgán zakázat projevy, které zakládají opravdovou hrozbu, která zastrašuje konkrétní osoby nebo hrozí konkrétním osobám. Nejvyšší soud prohlásil, že orgány mohou přijímat zákony, které takové projevy zakazují, ale co je „zastašení“ nebo „hrozba“ se musí rozhodnout v kontextu.

2. Případy: rozhodování co stanoví zákon

A. První výjimka: bezprostředně hrozící nezákonné jednání

Jak bylo uvedeno výše, podle prvního dodatku je nezákonné, aby orgány omezovaly svobodu slova. Případy podle prvního dodatku obvykle vypadají tak, že občan napadne právní předpis vydaný orgánem, ať už na místní, státní, nebo federální úrovni. V případě *Brandenburg v. Ohio* [\[v\]](#) byl vůdce skupiny Ku Klux Klanu odsouzen podle zákona státu Ohio proti trestnému činu syndikalismu, kterým se zakazuje „prosazování ... povinnosti, nezbytnosti nebo správnosti trestného činu, sabotáže, násilí nebo nezákonných teroristických metod jako prostředku dosahování průmyslové nebo politické reformy.“ [\[vi\]](#) Obžalovaný zorganizoval shromáždění, na němž dvanáct členů Ku Klux Klanu páliho kříž a pronášelo hanlivé rasistické nadávky (např. „upalte negry“). [\[vii\]](#) Na shromáždění obžalovaný rovněž řekl ostatním členům Klanu, že „jestli náš prezident, Kongres a Nejvyšší soud budou dál potlačovat bílou, kavkazskou rasu, je možné, že bude třeba nějak se pomstít.“ [\[viii\]](#) Nejvyšší soud zrušil jeho odsouzení a rozhodl, že zmíněný zákon státu Ohio je protiústavní, neboť porušuje první dodatek. [\[ix\]](#) Nejvyšší soud rozhodl, že orgán nesmí trestat projev, který jen prosazuje myšlenky nebo jednání; naopak, je možné zakázat prosazování myšlenek pouze tehdy, jestliže „takové prosazování je

namířeno k podnícení nebo vyvolání okamžitého protiprávního jednání a pravděpodobně takové jednání podnítí a vyvolá.“ [\[x\]](#)

Proto orgán může schválit právní předpisy s cílem zabránit výtržnostem na veřejnosti a chránit veřejný pořádek tím, že zakáže určité projevy. Musí se však omezit jen na zakazování takového projevu, u něž je pravděpodobné, že k násilnostem dojde okamžitě nebo velmi brzy. Rozsudek Nejvyššího soudu USA obsahuje dva implicitní požadavky: 1. aby dané prosazování bylo *zamýšleno* tak, aby způsobilo bezprostřední nezákonné jednání a 2. aby bylo *pravděpodobné*, že dané prosazování způsobí okamžité nezákonné jednání. Ohijský zákon nerozlišil mezi prosazováním a podnícením, a proto byl považován za protiústavní. [\[xi\]](#) Takže aby byl tento zákon v souladu prvním dodatkem ústavy, byl by musel zakázat prosazování myšlenek, které mají za cíl a pravděpodobně i způsobí bezprostřední násilí, nikoliv pouhé prosazování takového jednání.

B. Druhá výjimka: úmysl zastrašit

i. Judikatura

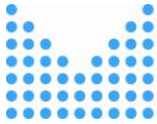
V případě *Virginia v. Black* [\[xii\]](#) virginský zákon stanovil, že „je nezákonné, aby jakákoliv osoba nebo osoby, s úmyslem zastrašit jakoukoliv osobu nebo skupinu osob, pálila nebo vyvolala pálení kříže na cizím pozemku, na veřejné komunikaci nebo jiném veřejném prostranství. Každé takové pálení kříže bude evidentním důkazem úmyslu zastrašit osobu nebo skupinu osob.“ [\[xviii\]](#) Ve Spojených státech je pálení kříže obecně spojováno s činností Ku Klux Klanu, který pálil kříže u domů lidí, jež chtěl vyděsit nebo zastrašit. V uvedeném případě vedl muž jménem Barry Black asi 25–30 lidí na shromáždění Ku Klux Klanu na otevřené ploše viditelné ze státní silnice. Během shromáždění účastníci pronášeli hanlivé projevy o černoších a Mexičanech a jeden řečník řekl, že „by hrozně rád vzal (pušku ráže) 30–30 a jen tak nazdařbůh střílel černochy.“ [\[xiv\]](#) Po projevech, na konci shromáždění skupina zapálila velký kříž a v tom okamžiku přijela policie a zatkla Barry Blacka. [\[xv\]](#) V tomto případě Nejvyšší soud rozhodl, že pálení kříže nemůže být evidentním důkazem

úmyslu zastrašit, a proto je zmíněný zákon protiústavní. [xvi] Nejvyšší soud rozhodl, že je možné, aby orgán zakázal pálení kříže, pokud je přítomen takový úmysl, ale nemůže zakázat pálení kříže bez důkazu úmyslu. [xvii] To znamená, že projev ve formě pálení kříže „s úmyslem zastrašit“ orgán zakázat může. [xviii]

Rozhodnutí v případě *Virginia v. Black* má logiku v souladu s doktrínou opravdové hrozby, založenou v roce 1969 v případě *Watts v. United States*, který se týkal projevů proti prezidentovi a viceprezidentovi. [xix] V tomto případě Nejvyšší soud rozhodl, že „opravdová hrozba“ je takový druh projevu, který není chráněn prvním dodatkem; to znamená, že orgán může zakázat „opravdové hrozby“. [xx] Nejvyšší soud v případě *Black* deklaroval, že „opravdové hrozby“ zahrnují taková prohlášení, kterými chce mluvčí sdělit vážně míněný úmysl dopustit se protiprávního násilí na konkrétním jednotlivci nebo skupině osob. [xxi] Dále Nejvyšší soud v případě *Black* deklaroval, že „mluvčí nemusí mít ve skutečnosti úmysl svou hrozbu splnit.“ [xxii] Co se týče konkrétně zastrašování, Nejvyšší soud v případě *Black* prohlásil, že „zastrašování v tom smyslu, který lze podle ústavy zakázat, je takový typ opravdové hrozby, kdy mluvčí směřuje hrozbu vůči osobě nebo skupině osob s úmyslem vyvolat v oběti strach z ublížení na zdraví nebo smrti.“ [xxiii]

Nicméně Nejvyšší soud v případě *Black* nezformuloval konkrétní „test“ pro rozhodnutí, kdy se projev opírající se o rasu stává „opravdovou hrozbou“, a může tedy být orgánem zakázán. Odvolací obvodové soudy ovšem test „opravdové hrozby“ rozpracovaly. Na základě analýzy těchto rozsudků odborníci tvrdí, že existují dvě podmínky pro splnění testu „opravdové hrozby“: 1. osoba mluví nebo se výmluvně chová a při tom chce, aby to bylo vnímáno jako pohrůžka protiprávním jednáním, čímž vyvolá v posluchači strach z újmy ... bez ohledu na to, zda mluvčí hodlá pohrůžku uskutečnit; a 2. průměrný posluchač by si v dané souvislosti vykládal takovou řeč nebo výmluvné chování jako sdělování vážně míněného úmyslu poškodit posluchače protiprávním jednáním. [xxiv] Pokud jsou obě zmíněné podmínky naplněny, pak taková řeč podle obvodových soudů není chráněna prvním dodatkem a orgán tedy může schválit právní úpravu zakazující takové nechráněné vyjádření.

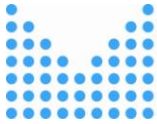

Zatímco výjimka „bezprostředně hrozícího nezákonného jednání“ se vztahuje na projev, který se dotýká třetí strany, nikoliv mluvčího nebo posluchače, výjimka „opravdové hrozby“ se spíše týká projevu, který ohrožuje nebo zastrašuje osobu, k níž se mluví. [xxv] Podle Johna C. Knechtlea platí, že „ačkoli obě jsou kategorickými výjimkami z prvního dodatku, liší se od sebe a jedna by neměla podmiňovat druhou.“ [xxvi] Na podporu této myšlenky napsal osmý obvodový soud, že „test (na základě případu) Brandenburg se vztahuje na zákony, které zakazují podněcování k použití násilí vůči třetí osobě. Nevztahuje se na zákony ... které někomu zakazují, aby přímo hrozil jinému člověka.“ [xxvii]

ii. Právní úprava

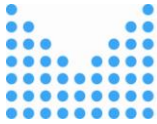
Rozhodnutí Nejvyššího soudu v případě *Black* umožnilo přijmout v souladu s ústavou zákony omezující extrémistické projevy, které vyhrožují konkrétním osobám nebo je zastrašují. Podle Výzkumné služby Kongresu „zákonodárny orgány v téměř polovině států přijaly zákony, které výslovně staví mimo zákon pálení kříže tím či oním způsobem.“ [xxviii] Např. zákon v Louisianě stanoví, že „je nezákonné, aby kdokoliv, s úmyslem zastrašit jakoukoliv osobu nebo skupinu osob, pátil nebo vyvolal pálení kříže na cizím pozemku, veřejné komunikaci nebo jiném veřejném prostranství.“ [xxix] Formulace louisianského zákona jsou příznačné pro jazyk běžně používaný v těchto zákonech. [xxx] Tyto zákony jsou v souladu s rozhodnutím v případě *Black*. Nicméně podle těchto zákonů je úmysl zastrašovat nutný pro odsuzující rozsudek. Pro potvrzení odsouzení nestačí jen pálit kříž na veřejném místě, jak je to vyloženo v zákonech a v rozhodnutí případu *Black*.

Zhruba polovina států nemá zákony, které zakazují pálení kříže s úmyslem zastrašit. To však neznamená, že takové nebo podobné chování je v oněch státech v souladu se zákonem. V různých státech, které nemají konkrétní zákony zakazující pálení kříže s úmyslem zastrašit, byl zákaz pálení kříže připojen k „zákonu daného státu o občanských právech, k jeho zákonu o výhružkách nebo úpravě obtěžování.“ [xxxi] Např. v Georgii zákon stanoví, že „osoba spáchá trestný čin terorismu, když: (1) použije hořící nebo planoucí kříž nebo jiný hořící nebo planoucí symbol nebo pochodeň v úmyslu terorizovat jiného nebo domov jiného...“ [xxxii]

Bez ohledu na to, zda stát má zákon výslovně zakazující extrémistické projevy s úmyslem zastrašit, má kromě toho většina států „zákony o donucování, teroristických hrozbách, pronásledování nebo o občanských právech dostatečně široce formulované, aby umožňovaly trestní stíhání protiprávního jednání, které by jinak bylo souzeno podle zákona o pálení kříže.“ [\[xxxiii\]](#) To je důležité si uvědomit, neboť to osvětluje význam rozhodnutí Nejvyššího soudu v případě *Black*. I když díky rozhodnutí v případě *Black* je přípustné zakázat konkrétně pálení kříže (a implicitně i další formy extrémistických projevů), pokud existuje úmysl zastrašit, takové jednání by pravděpodobně zakládalo trestný čin i podle jiných platných zákonů, které státy mají, aby bránily lidem v pronásledování a vyhrožování jiným členům společnosti. Pokud nějaké jednání představuje dostatečnou hrozbu na to, aby splnil podmínky „opravdové hrozby“, pak bude pravděpodobně spadat pod jeden nebo více různých zákonů, které státy mají proti ohrožujícímu chování ve společnosti. Státy již dlouho mají zákony proti donucování, pronásledování a teroristickým hrozbám, kterými trestají takové protiprávní jednání. Např. podle zákona státu Delaware „je osoba vinna teroristickým vyhrožováním, když se dopustí kteréhokoliv z následujících jednání: (1) osoba hrozí spácháním jakéhokoli trestného činu, který pravděpodobně povede ke smrti nebo vážné újmě na zdraví nebo majetku ...“ [\[xxxiv\]](#) Pokud je prokázáno, že extrémistický čin je namířen proti konkrétním osobám a s úmyslem hrozit konkrétním osobám, pak bude spadat pod zákon, jako je zmíněný zákon z Delaware nebo pod zákon proti pronásledování, jako je např. následující zákon v Kentucky: „osoba je vinna pronásledováním, pokud s úmyslem pronásledovat, obtěžovat nebo vystrašit jinou osobu ... (e) se dopustí jednání nebo opakovaně spáchá činy, které vystraší nebo vážně obtěžují takovou osobu a které neslouží žádnému legitimnímu účelu.“ [\[xxxv\]](#)

Kromě výslovného trestání pálení kříže několik států zakazuje používání veškerých symbolů nebo projevů, které jsou použity v úmyslu zastrašit nebo vyhrožovat konkrétním osobám. [\[xxxvi\]](#) Příklad takového zákona najdeme na Floridě: „Je nezákonné, aby jakákoliv osoba nebo osoby kdekoli na území státu umístily předmět nebo způsobily umístění předmětu jakéhokoli druhu s úmyslem zastrašit nějakou osobu nebo osoby, zabránit jim v nějakém zákonném jednání, nebo je přimět k jednání, které je nezákonné.“ [\[xxxvii\]](#) Takový zákon by zahrnoval projevy nacismu a rasismu, ale odsuzující rozsudek podle tohoto zákona je ještě třeba prokázat úmysl zastrašit.

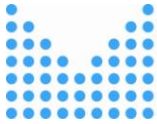

3. Vyhrožování na internetu

Nenávistnými projevy na internetu se Nejvyšší soud zabýval konkrétně v případě *Reno vs. ACLU*. [xxxviii] V případě *Reno* soud jednomyslně zrušil ustanovení proti neslušnému vyjadřování v zákoně o slušném vyjadřování v komunikaci (Communications Decency Act, CDA), protože porušovala svobodu slova chráněnou prvním dodatkem. [xxxix] Ve svém rozsudku Nejvyšší soud rozhodl, že internet má nejvyšší stupeň ochrany podle prvního dodatku; soud prohlásil, že internet je vhodný pro levnou komunikaci každého druhu. [xl] Je také důležité v tomto případě si povšimnout, že Nejvyšší soud se zabýval problémem, zda poskytovatelé internetových služeb mohou být právně odpovědní za projevy na svých serverech. Soud prohlásil, že poskytovatelé internetových služeb jsou vyňati z odpovědnosti za projevy na svých serverech. [xli]

Důležitý případ týkající se hrozeb v kybernetickém prostoru je *Planned Parenthood vs. ACLA* [xlii], který projednával Devátý obvodový odvolací soud, nikoliv Nejvyšší soud. Tento případ se týkal federálního zákona, kterým se trestá každý, kdo „pohrůzkou síly“ úmyslně zastrašuje osobu, protože tato osoba provádí nebo prováděla služby spojené s umělým přerušением těhotenství. [xliii] Jednalo se o protipotratovou webovou stránku, která uváděla osobní údaje osob provádějících umělá přerušení těhotenství, a to včetně jejich fotografií, adres, telefonních čísel, SPZ jejich aut, čísel sociálního pojištění a jmen a dat narození jejich manželů, manželek a dětí. [xliv] Jména lékařů, kteří byli zabití nebo zraněni, byla na této webové stránce přeškrtnuta černou čarou. [xlv] „Ani plakáty, ani webová stránka neobsahovaly žádné explicitní hrozby vůči lékařům. Ale lékaři věděli, že podobné plakáty, které připravili jiní lidé, v minulosti byly předzvěstí násilí na klinikách. Tím, že zveřejnili jejich adresy, připravili lidé z ACLA lékaře o jejich anonymitu a poskytli násilnickým protipotratovým aktivistům informaci, jak je najít. V reakci na tuto nevídanou pozornost začali lékaři nosit neprůstředné vesty, zatahovat doma na oknech závěsy a přijali ochranu policejních šerifů.“ [xlvi]

Poměrem 6:5 Devátý obvodový odvolací soud rozhodl, že projev na webové stránce zakládá opravdovou „pohrůzku silou“ a proto není chráněn prvním dodatkem. [xlvii] Tento případ je poněkud

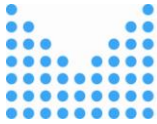

odlišný od ostatních případů chráněných prvním dodatkem zmíněných v tomto článku, protože podstata problému spočívala v tom, zda je projev chráněn jako svobodný projev a nikoliv v otázce, zda je zákon protiústavní. Webová stránka „hrozila lékařům tím, že budou další na seznamu cílů.“ [\[xlviii\]](#) Tento případ zřejmě spadá do stejné kategorie jako případ *Virginia vs. Black* v tom smyslu, že potvrzuje, že nenávistný nebo extrémistický projev, který znamená opravdovou hrozbu nebo zastrašování jednotlivců, nezakládá projev chráněný podle prvního dodatku. Žalování v případě *Planned Parenthood* zašli příliš daleko tím, že poskytli konkrétní informace o poskytovatelích umělého přerušení těhotenství a průměrná osoba v situaci těchto lékařů by se obávala o svou bezpečnost. Devátý obvodový soud prohlásil, že hrozba je určena tím, „zda by průměrná osoba předpokládala, že adresáti autorova prohlášení by si ho vykládali jako vážně míněné vyjádření úmyslu ublížit nebo napadnout.“ [\[xlix\]](#)

4. Shrnutí

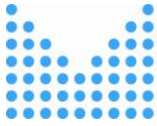
Závěrem lze říci, že ve vztahu k extrémistickým projevům existují jisté meze svobody projevu podle prvního dodatku. Za prvé může orgán veřejné správy zakázat projevy, které mají za cíl a pravděpodobně bezprostředně vyvolají násilí nebo protiprávní jednání. [\[i\]](#) Za druhé projev, který zastrašuje konkrétní osoby nebo hrozí konkrétním osobám, také tvoří výjimku z ochrany podle prvního dodatku. Nejvyšší soud prohlásil, že orgány mohou přijímat zákony zakazující projevy, jejichž úmyslem je zastrašovat nebo hrozit, což se ovšem musí posuzovat v kontextu.

Je také třeba si povšimnout, že Nejvyšší soud rovněž řešil v dřívějších případech pojem „bojvných slov“. Např. v případě *Terminiello v. Chicago* [\[ii\]](#) Nejvyšší soud prohlásil, že svoboda slova je „chráněna před cenzurou nebo postihem, pokud se neprokáže, že je pravděpodobné, že povede ke zřejmému a bezprostřednímu nebezpečí vážného a podstatného zla, které dalece přesahuje nepohodlí, obtěžování či znepokojování veřejnosti. [\[iii\]](#) Doktrína bojvných slov se týká osobních střetů a říká, že bojvná slova nejsou chráněna podle prvního dodatku, takže orgány mohou takové projevy zakázat. Tato doktrína se překrývá s výše zmíněnými výjimkami, protože podporuje názor, že

orgány mohou regulovat jednání, které povede k bezprostředně hrozícímu násilí nebo nebezpečí. Nejvyšší soud prohlásil, že bojovná slova jsou ta slova, jejichž „pouhé vyslovení způsobuje újmu nebo pravděpodobně podnítí okamžité porušení veřejného pořádku.“ [\[liii\]](#)

Porovnáme-li americké a evropské zákony upravující extrémistické projevy vypadá to, že výklad Ústavy USA odlišuje americké právo od zákonů evropských zemí. První dodatek je vykládán tak, že poskytuje širokou ochranu občanům, kteří se svobodně vyjadřují proti jiným členům společnosti. Navíc na pojem „lidská důstojnost“ se v amerických rozhodnutích důraz neklade. Často se říká, že Spojené státy jsou v souvislosti regulací svobody projevu citlivé na argument „šikmé plochy“. Tento argument říká, že pokud orgány smějí regulovat určité projevy, pak může vzniknout problém v budoucnosti, neboť orgány se budou muset potýkat s tím, co ještě má a co již nemá být regulováno. Z tohoto důvodu se tvrdí, že „plocha“ je šikmá, takže určitá regulace může vést až k „přeregulaci“. Tento argument je odrazem zmíněné pověsti, že Američané se mají před regulací na pozoru a snad vysvětluje i rozdíl mezi přístupy k regulaci určitých projevů ve společnosti.

Poznámky (odkazy)

[i] Ústava Spojených států, první dodatek.

[ii] 268 U.S. 652, 666 (1925).

[iii] www.wikipedia.com (navštívena 14. května, 2009).

[iv] Brandenburg v. Ohio, 395 U.S. 444 (1969).

[v] 395 U.S. 444 (1969).

[vi] 395 U.S. 444, 444-45 (1969).

[vii] Ibid. str. 445-46.

[viii] Ibid. str. 446.

[ix] Ibid. str. 448-49.

[x] Ibid. str. 447.

[xi] Ibid. str. 448-49.

[xii] Virginia v. Black, 538 U.S. 343 (2003).

[xiii] Va. Code Ann. Section 18.2-423(1950).

[xiv] 538 U.S. 343, 349.

[xv] Ibid.

[xvi] Ibid. str. 346.

[xvii] Ibid.

[xviii] Ibid.

[xix] 394 U.S. 705 (1969).

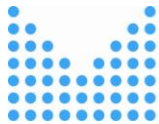
[xx] Ibid. str. 707.

[xxi] Black, 538 U.S. str. 359-360.

[xxii] Ibid.

[xxiii] Ibid.

[xxiv] G. Robert Blakey, Brian J. Murray, Threats, Free Speech, and the Jurisprudence of the Federal Criminal Law, 2002 Baylor L. Rev. 829, 1076 (2002).

[xxv] John C. Knechtle, When to Regulate Hate Speech, 110 Penn St. L. Rev. 539, 573 (2006).

[xxvi] Ibid. str. 574.

[xxvii] United States v. Dinwiddie, 76 F.3d 913, 922 n.5 (8th Cir. 1996).

[xxviii] Kathleen Anne Ruane and Charles Doyle, CRS Report for Congress- Burning Crosses, Hangman's Nooses, and the Like: State Statutes That Proscribe the Use of Symbols of Fear and Violence with the Intent to Threaten, *Congressional Research Service Report*, dostupné na <http://fas.org/sgp/crs/misc/RL34200.pdf>, str. 1 (2007) (citace ALA.CODE §13A-6-28; ARIZ.REV.STAT.ANN. §13-1707; CAL. PENAL CODE §114111; CONN.GEN.STAT.ANN. §46a-58; DEL.CODE ANN. tit.11 §805; FLA.STAT. ANN. §876.17; GA.CODE §16-11-37; IDAHO CODE §18-7902; ILL.COMP.LAWS ANN. ch.720 ¶5, §12-7.6; LA. REV.STAT.ANN. §14:40.4; MD. CODE ANN.,CRIM. LAW §10-304; MO. ANN. STAT. §565.095; MONT.CODE ANN.§45-5-221; N.H.REV. STAT.ANN. §631:4; N.J.STAT.ANN. §2C:33-10; N.C.GEN.STAT. §14-12.13; OKLA.STAT.ANN. tit.21 §1174; S.C. CODE ANN. §16-7-120; S.D.COD.LAWS ANN. §22-19B-1; VT.STAT.ANN. tit.13 §1456; VA. CODE ANN. §18.2-423; WASH.REV.CODE ANN.).

[xxix] LA.REV.STAT.ANN. §14:40.4[A.].

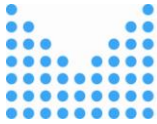
[xxx] Ruane and Doyle, *Congressional Research Service Report*, str.1.

[xxxi] Ibid. str. 2 (citing CONN.GEN.STAT.ANN. §46a-58, GA.CODE §16-11-37(a), (b)(1), and S.D.COD.LAWS ANN. §22-19B-2).

[xxxii] GA.CODE §16-11-37(a), (b)(1).

[xxxiii] Ruane and Doyle, *Congressional Research Service Report*, str. 3.

[xxxiv] Ibid. str. 4 (citace DEL.CODE ANN. tit.11 §621(a)) (citace ALA.CODE §13A-10-15; ALASKA STAT. §§11.56.807, 810; ARIZ.REV.STAT.ANN. §13-1202; ARK.CODE ANN. §§5-13-301, 5-54-203; HAWAII REV.STAT. §707-715; KY.REV. STAT. ANN. §508.080; MINN.STAT.ANN. §609.713; NEB.REV.STAT. §28-311.01; N.H.REV. STAT.ANN. §631:4; N.J.STAT.ANN. §2C:12-3; NEW YORK PENAL LAW §490.20;

N.D.CENT.CODE §12.1-17-04; OHIO REV.CODE ANN. §2909.23; PA.STAT. ANN. tit. 18 §2706).

[[xxxv](#)] KY.REV.STAT.ANN. §525.070(1)(e); Viz též ARK.CODE ANN. §5-17-208; COLO.REV.STAT. §18-9-111; MASS. GEN.LAWS ANN. ch. 265 §43A; NEB.REV.STAT. §28-311.02; N.MEX.STAT. ANN. §30-3A-2; S.C. CODE ANN. §16-3-1700.

[[xxxvi](#)] Ruane and Doyle, *Congressional Research Service Report*, str. 2.

[[xxxvii](#)] FLA.STAT.ANN. §876.19.; viz též N.C.GEN.STAT. §14-12.13 (“It shall be unlawful for any person or persons to place or cause to be placed anywhere in this State any exhibit of any kind whatsoever, while masked or unmasked, with the intention of intimidating any person or persons, or of preventing them from doing any act which is lawful, or of causing them to do any act which is unlawful.”); a CAL. PENAL CODE §11411; N.H.REV. STAT.ANN. §631:4; N.J.STAT.ANN. §2C:33-10; S.D.COD.LAWS ANN. §22-19B-1.

[[xxxviii](#)] 521 U.S. 844 (1997).

[[xxxix](#)] Ibid.

[[xl](#)] Ibid. str. 846.

[[xli](#)] Ibid. str. 847.

[[xlii](#)] 290 F.3d 1058 (9th Cir. 2002).

[[xliii](#)] Ibid. str.1062.

[[xliv](#)] Ibid.

[[xlv](#)] Ibid.

[[xlvi](#)] Ibid.

[[xlvii](#)] Ibid. str.1064.

[[xlviii](#)] Ibid.

[[xlix](#)] Ibid.

[[l](#)] Brandenburg v. Ohio, 395 U.S. 444 (1969).

[[li](#)] 337 U.S. 1 (1949).

[[lii](#)] Ibid. str. 21.

[[liii](#)] Chaplinsky v. New Hampshire, 315 U.S. 568, 576 (1942).